

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI

THIÊN SƠN ĐỒNG MỔ : HÌNH DUNG CỔ QUÁI

Từ khi Hư Trúc biết Ô lão đại đến nay, đã nhiều lần hấn lộ vẻ kinh hãi, nhưng chưa bao giờ thấy hấn khủng khiếp như lần này. Nhà sư thấy tội nghiệp cho hấn, buột miệng hỏi:

- Đoạn cân hủ cốt hoàn là gì? Phải chăng là một thứ thuốc kịch độc?

Ô lão đại da mặt co dúm lại, hồi lâu không thốt ra lời. Đột nhiên, hấn trở vào mặt Hư Trúc chửi mắng thậm tệ:

- Thằng trọc thối tha kia! Gã thầy chùa ôn vật kia! Từ ông tổ tám mươi đời nhà mi trở xuống, đàn ông đều là phường bỉ ổi như giống rùa, đàn bà toàn hạng ca kỹ ty tiện. Đến đời nhà mi là tuyệt chủng, không còn lấy một mống để thừa tự. Nếu mi mà sinh con thì con trai phải thiếu hậu môn, con gái phải ba chân bốn tay.

Ô lão đại càng chửi rửa càng đưa ra những lời lẽ kỳ dị, thô tục. Hấn chửi mắng đến vắng cả bọt rãi, tỏ ra hấn căm hận đến cực điểm.

Ô lão đại mắng một lúc lâu, trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, bấp thịt cử động đụng chạm đến vết thương. Hấn đau quá không chịu nổi mới im miệng.

Hư Trúc buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Tiểu tăng đã là người tu hành dĩ nhiên là không sinh con đẻ cháu thì làm gì còn có trai có gái nữa?

Ô lão đại lại tức mình mắng nữa:

- Thằng ôn vật kia! Mi tưởng được chết bình yên, chỉ phải một tội tuyệt tự thôi ư? Đâu có thể dễ dàng thế được? Mi còn phải sinh mười tám đứa con trai và mười tám đứa con gái mà đứa nào cũng phải uống thuốc Đoạn cân hủ cốt hoàn. Chúng đau đớn ngồi trước mặt mi mà rên xiết kêu gào đến chín mươi chín ngày, chết chẳng chết được, sống chẳng sống cho. Rồi sau cùng chính mi cũng phải uống Đoạn cân hủ cốt hoàn để cho mi được nếm mùi đau khổ ê chề.

Hư Trúc giật mình hỏi:

- Đoạn cân hủ cốt hoàn độc địa đến thế kia ư?

Ô lão đại đáp:

- Toàn thân mi bao nhiêu gân đều bị đứt hết, lúc đó mi muốn mở miệng, muốn co lưỡi cũng không được. Thế rồi... thế rồi...!

Hấn chợt nghĩ đến chính hấn đã uống phải thứ thuốc độc ác nhất thiên hạ, rồi hấn không nói nữa. Hấn cảm thấy trong lòng đau đớn xót xa ghê rợn hãi hùng. Hấn muốn đập đầu vào gốc cây tùng mà chết đi cho rồi.

Cô bé bông tùm tùm cười nói:

- Ta chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe theo lời ta là ta không thúc đẩy cho chất độc phát động. Thứ thuốc này có thể đến mười năm không phát ra cũng được. Ngươi bất tất phải sợ hãi cuống cuồng lên thế.

Rồi cô quay lại bảo Hư Trúc:

- Tiểu hoà thượng kia! Ngươi điếm huyết hấn đi, cho hấn khởi nổi cơn điên đập đầu vào gốc cây mà tự tận.

Hư Trúc gạt đầu nói:

- Đúng thế!

Rồi nhà sư quành lại sau lưng Ô lão đại, thò tay sờ lần huyết ý Xá trên lưng hấn. Nhà sư xem xét cẩn thận và nghiệm cho thật đúng không sai rồi mới điếm vào.

Ô lão đại rên lên một tiếng rồi ngất đi.

Thật ra lúc này Hư Trúc đã luyện môn Bắc Minh chân khí thành tựu rồi thì chàng bất tất phải nhìn nhận kỹ càng, bất luận đã điếm vào huyết đạo nào của đối phương cũng đều có thể làm cho hấn bị trọng thương và ngất đi.

Hư Trúc thấy Ô lão đại nằm chết giắc thì sợ hãi chân tay luống cuống. Nhà sư hết bóp mũi lại xoa ngực cho hấn hồi lâu mới cứu tỉnh lại được.

Ô lão đại đã bị hư nhược đến cực điểm. Hấn chỉ còn thoi thóp thở, không còn một chút tinh lực nào nữa.

Hư Trúc thấy Ô lão đại hồi tỉnh rồi y mới đi tìm thực vật.

Trong rừng cây này chẳng thiếu gì hươu nai cây cáo cùng dê rừng, thỏ núi. Tuy nhà sư rất đói bụng nhưng khi nào chịu sát sinh.

Hư Trúc tìm kiếm hồi lâu mà chẳng thấy thứ gì mình ăn được, đành nhảy lên cây tùng hái quả bóc lấy nhân. Mùi trái tùng rất thơm ngon. Nhà sư mừng thầm được thứ này ăn cho đỡ đói nhưng nhân nó nhỏ quá, nhà sư ăn hết bảy tám trăm mà vẫn chưa no.

Hư Trúc vốn có tâm địa từ thiện, thấy mình đã đỡ đói, liền hái thêm một ít nữa nhưng không ăn, bỏ vào trong hai túi đầy nhật. Nhà sư đem xuống mời nữ đồng và Ô lão đại ăn.

Cô bé nói:

- Ta cám ơn ngươi, nhưng trong vòng ba tháng không thể ăn chay được. Ngươi mau mau giải khai huyết đạo cho Ô lão đại.

Cô vừa nói vừa truyền phép giải khai huyết đạo cho Hư Trúc.

Hư Trúc nói:

- Phải đó. Chắc Ô lão đại cũng đói lắm rồi đây.

Nhà sư liền theo phép giải khai huyết đạo của cô bé giải khai huyết đạo cho Ô lão đại. Y cầm một nắm trái tùng đưa cho hấn nói:

- Ô tiên sinh! Tiên sinh ăn tạm mấy trái tùng này!

Ô lão đại hậm hậm trợn mắt lên, đón lấy mấy trái tùng bóc ăn. Ô lão đại vừa ăn xong một trái đã mắng luôn:

- Thằng lỏi chết đâm chết chém này! Hấn cầm trái khác lên ăn rồi nguyên rửa một câu:

- Gã thầy chùa ôn vật kia!

Hư Trúc không tức giận chi hết. Y lẩm bẩm:

- Mình đánh lão đến chết đi sống lại, bị thương cực kỳ trầm trọng, trách sao lão chẳng cảm tức.

Cô bé nói:

- Ăn xong trái tùng rồi ngủ đi, không được nói gì nữa!

Ô lão đại đáp:

- Xin vâng!

Hấn không dám đưa mắt nhìn cô bé nữa, ăn hết chỗ trái tùng rồi ngoẻo đầu ra ngủ.

Hư Trúc ngồi bên cô bé, y mệt nhọc suốt ngày nên chẳng mấy chốc cũng ngủ say luôn. Sáng sớm hôm sau, nhà sư tỉnh dậy thấy chiều trời u ám mây kéo đen tựa hồ như sắp có mưa rào.

Cô bé nói:

- Ô lão đại! Người đi tìm kiếm một con hươu sao hoặc một con dê rừng cũng được đem về đây. Ta hẹn cho người đến giờ thìn phải có.

Ô lão đại đáp:

- Xin vâng!

Hấn cố gượng đứng lên nhặt một cành cây khô làm gậy để chống đi. Người hấn vẫn còn lảo đảo.

Hư Trúc muốn lại nâng đỡ Ô lão đại nhưng nghĩ tới hấn đi bắt thú rừng để sát sinh liền luôn miệng niệm:

- A di đà Phật! A di đà Phật!

Rồi nói:

- Hươu nai ơi! Dê thỏ gà rừng ơi! Bất cứ loại gì thuộc về sinh vật, mau mau trốn lánh cho xa đừng để Ô lão đại bắt được.

Cô bé bĩu môi cười lạt nhưng không nói gì.

Ngờ đâu nhà sư cứ việc niệm kinh, Ô lão đại đang bị trọng thương mà không biết hấn có phù phép gì, chưa đến giờ thìn đã bắt được một con hươu sao nhỏ đem về. Hư Trúc thấy Ô lão đại bắt được hươu, y càng niệm Phật vang lên không ngắt miệng! Con hươu nhỏ này chưa đầy một năm cứ kêu be be rõ ràng nó muốn tìm mẹ.

Ô lão đại nói:

- Gã tiểu hoà thượng kia! Mau đốt lửa lên để chúng ta nướng hươu ăn.

Hư Trúc nói:

- Tội nghiệt, tội nghiệt! Tiểu tăng nhất quyết không chịu làm việc tội nghiệt này!

Ô lão đại xoay tay móc ống giây lấy ra một lưỡi đao trủy thủ sáng nhoáng để giết hươu.

Cô bé nói:

- Rồi hãy động thủ!

Ô lão đại đáp:

- Vâng!

Rồi buông lưỡi trủy thủ xuống.

Hư Trúc cả mừng nói:

- Hay lắm, hay lắm! Tiểu cô nương! Tâm địa cô nương thật là nhân từ, sau này rất được hưởng phúc lành.

Cô bé chỉ cười lạt một tiếng chứ không nói gì.

Cô bé thấy bóng cây mỗi lúc một ngắn lại. Vì chiều trời u ám nên bóng cây chỉ lơ lơ mờ mờ khó lòng trông rõ. Cô nói:

- Đến giờ ngộ rồi!

Cô ôm đầu con hươu nhỏ lên há miệng ra cắn vào cổ họng nó.

Con hươu đau quá kêu rít lên dấy dựa hoài. Nhưng cô bé giữ nó thật chặt, miệng cô hút máu ồ ạt.

Hư Trúc cả kinh kêu lên:

- Trời ơi! Tiền bối thật tàn nhẫn quá!

Cô vẫn mặc kệ, chỉ ráng sức hút máu.

Con hươu dấy dựa mỗi lúc một yếu dần. Sau nó run lên bần bật rồi chết thảng thảng.

Cô bé hút máu hươu no rồi phưỡn bụng ra quăng con hươu chết xuống, một tay trở lên trời một tay trở xuống đất. Cô lại luyện môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn", mũi cô phun ra một luồng khói trắng quện chung quanh đầu cô.

Giữa lúc ấy trên không gian ánh chớp loé lên, sét nổ vang trời. Một trận mưa rào đổ xuống như trút. Hạt mưa lớn bằng hạt đậu.

Cô bé vẫn ngồi yên không nhúc nhích và tiếp tục luyện công. Luồng khói trắng mỗi lúc một dày đặc. Mưa to quá lớn là thế mà làn khói trắng vẫn không tan.

Hư Trúc cùng Ô lão đại đều ẩn mưa ở dưới gốc cây. Hồi lâu mới thấy cô bé thu làn khói trắng lại đứng lên. Quân áo cô bé bị nước mưa ướt đầm, nhưng vẻ mặt cô tươi hơn, tinh thần rất sung túc. Cô nói:

- Chờ tạnh mưa sẽ nướng thịt hươu ăn.

Hư Trúc trong lòng đau xót lên tiếng:

- Thừa tiên bối! Bây giờ có Ô lão đại hầu hạ. Lão hết lòng hết sức phục vụ, quyết không dám gia hại tiên bối đâu. Vậy tiểu tăng xin cáo biệt thôi!

Cô bé nói:

- Ta không cho người đi!

Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng nóng lòng tìm các vị sư bá. Nếu không tìm thấy thì phải về chùa Thiếu Lâm ngay để phục mệnh. Không thể chần chờ được.

Cô bé lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng người không chịu nghe lời ta, muốn tự mình bỏ đi?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng đã nghĩ ra một kế là lấy tăng bào nhét đầy cỏ khô cùng lá cây vào, giả làm một cái túi lớn đeo lên lưng mà trốn đi. Làm như thế để cho bọn người ở dưới chân núi trông thấy tất là họ tưởng tiên bối nằm trong túi và họ sẽ đuổi theo tiểu tăng. Thế là tiểu tăng có thể dẫn dụ họ đi cho thật xa. Khi đó tiên bối cùng Ô lão đại thừa cơ xuống núi để về núi Phiêu Diêu!

Cô bé nói:

- Cách đấy hay đấy. Ta cảm ơn người đã nghĩ ngợi cho ta. Nhưng ta không muốn trốn chạy.

- Thế cũng được! Tiên bối cứ nấp ở chỗ này. Nơi đây rừng rậm tuyết dày, bọn họ không tìm thấy được đâu. Họ có vây hãm thì cũng chỉ trong vòng mười ngày rồi sẽ rút đi. Tiên bối thám thính chờ họ đi rồi hãy xuống núi.

Cô bé nói:

- Nếu đã qua mười ngày hay tám ngày nữa thì công lực ta sẽ khôi phục lại như hồi còn mười tám, mười chín tuổi. Khi nào ta còn để cho chúng chạy thoát nữa.

Hư Trúc lấy làm lạ, hỏi:

- Sao?

Cô bé đáp:

- Người nhìn kỹ lại coi hiện giờ ta thế nào? So với ba bữa trước có gì khác không?

Hư Trúc ngưng thần nhìn vào mặt cô bé thì thấy thần sắc cô dường như đã lớn hơn đến mấy tuổi. Hiện giờ cô bằng đứa nhỏ vào cỡ mười một, mười hai tuổi, chứ không còn là đứa trẻ nít độ tám chín tuổi nữa.

Nhà sư áp úng nói:

- Tiên bối... tiên bối... Trong vòng ba hôm nay tựa hồ như người đã lớn thêm được mấy tuổi nữa. Có điều thân hình tiên bối chưa có lớn hơn trước chút nào.

Cô bé cả mừng nói:

- Hà hà! Nhân lực người khá nhỉ! Người nhìn nhận ta đã lớn thêm mấy tuổi kể cũng là hạng tinh mắt đấy!

Rồi cô lại mắng:

- Đồ ngu! Thiên Sơn Đồng Mỗ thân thể vĩnh viễn như một nữ đồng. Dĩ nhiên không bao giờ cao hơn nữa.

Hư Trúc cùng Ô lão đại vừa nghe đến bốn chữ "Thiên Sơn Đồng Mỗ" đã giật nảy mình lên, đồng thanh hỏi:

- Thiên Sơn Đồng Mỗ! Cô là Thiên Sơn Đồng Mỗ ư?

Cô bé hãnh diện đáp:

- Các người tưởng ta là ai? Cụ các người lúc nào chả như một cô bé, chẳng lẽ mắt các người đui rồi sao mà không trông thấy?

Ô lão đại giương cặp mắt tròn xoe nhìn chòng chọc vào cô bé hồi lâu. Miệng hần mấp máy luôn tựa hồ như muốn nói mà không thốt ra lời được. Sau một lúc lâu đột nhiên lão ngã lăn ra giữa đống tuyết áp úng nói:

- Ta... đáng lẽ ta phải biết sớm hơn!... Ta quả là một đứa ngu ngốc nhất thiên hạ. Ta... tưởng người chỉ là một đứa nhỏ tầm thường chẳng có chi đáng kể ở trong cung cung Linh Thú. Ngờ đâu... ngờ đâu người lại chính là Thiên Sơn Đồng Mỗ!

Cô bé nhìn Hư Trúc hỏi:

- Còn người tưởng ta là người như thế nào?

Hư Trúc vẻ mặt rất bình tĩnh đáp:

- Tiểu tăng tưởng tiền bối là cái oan hồn của con quỷ cái già mượn đứa nhỏ nhập vào để hoàn hồn.

Thiên Sơn Đồng Mỗ sa sầm nét mặt hỏi:

- Người nói lằng nhằng những gì ta đây là con quỷ cái già mượn xác hoàn hồn?

Nữ thí chủ về phân hình thể là nữ đồng mà về tâm trí cùng thanh âm thì lại là bà cụ già. Thí chủ lại tự xưng là mỗ mỗ. Nếu không phải linh hồn một bà già nhập vào người đứa trẻ nít thì sao lại như vậy?

Đồng Mỗ cười khanh khách nói:

- Tiểu hoà thượng có những tư tưởng kỳ dị nhỉ?

Rồi cô quay sang hỏi Ô lão đại:

- Hôm ấy ta lọt vào tay người, người không hạ sát ta, chắc bây giờ người hối hận lắm phải không?

Ô lão đại trở mình ngồi nhồm dậy đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã ba lần lên núi Phiêu Diểu và đã được nghe thanh âm tiền bối. Nhưng tiền bối bắt tại hạ phải bịt mắt, nên tại hạ chưa được nhìn rõ tướng mạo. Ô lão đại này có mắt không trông, lại tưởng tiền bối là một cô bé cầm điếu.

Nữ đồng nói:

- Chẳng những mình người đã được nghe thanh âm ta mà trong bọn yêu quái ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo còn nhiều kẻ khác nghe thấy nữa. Nếu mỗi mỗi không giả câm thì tất bại lộ hành tung và sẽ nguy hiểm cho mỗi mỗi biết bao nhiêu!

Ô lão đại thở dài sườn sượt hỏi:

- Võ công Thiên Sơn Đồng Mỗ đã đến mực thông huyền, giết người không phải dùng đến hai chiêu. Thế mà tiền bối bị tạt hạ bắt được sao không chống cự?

Nữ đồng cười sảng sặc nói:

- Ta đã bảo rất cảm ơn người từng ra tay cứu viện cho ta là vì thế đó. Số là hôm ấy chính gặp ngày có kẻ cường địch sắp đến. Mỗi mỗi lại thân thể khiếm an, khó lòng chống cự nổi. May sao người dùng túi vải chụp lấy mỗi mỗi công xuống núi để mỗi mỗi tránh khỏi một kiếp nạn. Thế có phải là mỗi mỗi nên cảm ơn người không?

Nữ đồng nói tới đây đột nhiên mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, nói tiếp:

- Nhưng sau khi mi bắt được mỗi mỗi lại bảo mỗi mỗi giả câm, rồi dùng bao nhiêu thủ đoạn vô lễ để đối phó với mỗi mỗi thì thực là tội ác ngập đầu. Nếu người không có những thủ đoạn dã man ấy thì ta có thể tha mạng cho người được.

Ô lão đại nhảy lên một cái rồi quỳ hai gối xuống nói:

- Thưa mỗi mỗi! Người ta thường nói: Đã không biết là không có tội. Nếu lúc ấy mà Ô lão đại này biết mỗi mỗi thì một lòng kính sợ không biết đến đâu mà nói. Dù Ô mỗi lớn mặt đến đâu cũng quyết không dám khinh mạn mỗi mỗi.

Nữ đồng cười lạt nói:

- Người sợ hãi ta thì có, còn bảo kính trọng thì chưa chắc. Người mở cuộc đại hội tụ tập bọn yêu ma ba mươi sáu động và bảy mươi hai đảo, quyết tâm phản nghịch. Bây giờ còn nói sao được nữa.

Ô lão đại mồ hôi trán toát ra đầm đìa, lay lấy lay để, dập đầu xuống đá. Hấn lay đến mười mấy lay, máu tươi trên trán chảy ra đầm đìa.

Hư Trúc lẩm bẩm:

- Té ra vị tiểu cô nương này là Thiên Sơn Đồng Mỗ. Đồng Mỗ! Đồng Mỗ! Mình cứ tưởng họ Đồng tên Mỗ. Ngờ đâu chữ Đồng nghĩ là trẻ con. Đồng Mỗ tức là bà cụ non. Võ công họ này đã cao thâm là thế mà trong tâm lại chứa đựng bao nhiêu mưu thần trước quỷ nên ai cũng sợ họ như cọp. Thế mà mấy bữa nay mình tận lực giúp họ chắc trong bụng họ cười thầm mình là một tên hoà thượng ngu xuẩn.

Nhà sư thấy Ô lão đại lay lấy lay để không ngớt, cũng chẳng biết nói sao, liền trở gót toan đi.

Cô bé quát hỏi:

- Người định đi đâu? Hãy đứng lại đã!

Hư Trúc quay lại chấp tay trước ngực nói:

- Ba bữa nay Hư Trúc này đã làm biết bao nhiêu việc ngu ngốc. Bây giờ xin cáo từ thôi!

Đồng Mã hỏi:

- Người làm những việc ngu ngốc gì?

Hư Trúc đáp:

- Võ công thí chủ đã thần diệu như thế, oai danh lại vang lừng thiên hạ. Hư Trúc này tuy có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, lại còn ra tay cứu thí chủ. Thí chủ có phỉ nhổ vào mặt Hư Trúc này cũng cảm ơn lắm. Nhưng tiểu tăng càng nghĩ bao nhiêu càng hổ thẹn bấy nhiêu. Thiệt không còn có đất để tự dung thân nữa.

Đồng Mã tiến đến bên Hư Trúc, rồi quay lại nhìn Ô lão đại nói:

- Ta có việc riêng cần nói với nhà sư này. Người hãy lui ra xa.

Ô lão đại vâng dạ luôn mấy tiếng rồi đứng lên, loạng choạng đi về mé đông bắc nấp vào sau một cây tùng.

Cô bé nhìn Hư Trúc nói:

- Tiểu hoà thượng! Ba bữa nay đúng là người đã cứu mạng ta chứ đâu có phải làm việc gì khờ dại? Thiên Sơn Đồng Mã bình sinh chưa thốt lời cảm ơn ai. Nhưng riêng đối với người đã cứu mạng ta thì sau này ta tất có ngày đền đáp.

Hư Trúc xua tay đáp:

- Võ công nữ thí chủ cao cường như thế, đâu có cần gì đến tiểu tăng phải giúp sức? Rõ ràng thí chủ đã nói móc họng tiểu tăng mà thôi.

Cô bé sa sầm nét mặt nói:

- Ta đã bảo người cứu mạng ta tức là người đã cứu sống ta thật. Ta nói thực mà người chẳng lấy thế làm vui, lại còn ra giọng khích bác. Ta luyện được môn nội công "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn". Đó chính là một môn uy lực ghê gớm vô cùng, nhưng nó cũng có một điều đại bất lợi cho ta là cứ ba mươi năm phải một lần phản lão hoàn đồng (đang tuổi già trở thành trẻ nít).

Hư Trúc lấy làm lạ, hỏi:

- Phản lão hoàn đồng ư? Thế thì càng hay chứ sao!

Thiên Sơn Đồng Mã thở dài đáp:

- Người là một vị tiểu hòa thượng bản tính thực thà trung hậu, lại có ơn cứu mạng cho ta, vậy ta nói cho người nghe cũng chẳng hề chi. Ta luyện môn công phu này từ thuở lên năm. Đến tuổi ba mươi sáu trở lại thành trẻ nít. Lần đầu phải mất ba mươi ngày mới luyện lại được. Đến lần thứ hai sáu mươi sáu tuổi, thời gian chín mươi sáu tuổi thì lần này lại mất đến chín mươi ngày mới có thể phục hồi được công lực.

Hư Trúc rất đỗi ngạc nhiên dương cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Sao... thí chủ năm nay đã chín mươi sáu tuổi rồi ư?

Thiên Sơn Đồng Mã đáp:

- Ta đây là sư tử Vô Nhai Tử, sư phụ người đó. Nếu Vô Nhai Tử chưa chết thì năm nay y chín ba tuổi. Ta lớn hơn y ba tuổi, chẳng phải chín mươi sáu là gì?

Hư Trúc dương cặp mắt thao láo nhìn chăm chú vào sắc diện cùng thân thể Thiên Sơn Đồng Mộc thì chẳng thấy chỗ nào mụn giồng bà cụ chín mươi sáu tuổi cả. Thiên Sơn Đồng Mộc nói:

- Công phu "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" nguyên là một môn nội công kỳ diệu vô song. Nhưng vì ta tu luyện môn này sớm quá. Lúc lên năm đã bắt đầu tu luyện. Ba năm sau thì uy lực đã tiến bộ lắm rồi. Tuổi thanh xuân vẫn giữ được cho vẻ mặt không già rồi sau đó không lớn lên được nữa vĩnh viễn chỉ bằng đứa trẻ nít tám chín tuổi. Hư Trúc gật đầu nói:

- À ra thế!

Ta nên biết cơ quan phát dục trong người lên, những thể chất bên ngoài có liên quan đến phần bí mật bên trong như chất óc và các dây thần kinh. Nên những phần bí mật bên trong thất thường có thể làm cho người lớn quá cỡ mà cũng có thể vĩnh viễn không lớn lên được. Bởi vậy trên thế gian có những đứa nhỏ bảy tám tuổi đã cao bằng người lớn và có những người đã mấy chục tuổi mà chỉ thấp không đầy ba thước. Đó là sự thường chẳng lấy gì làm kỳ dị. Việc luyện tập nội công có ảnh hưởng rất nhiều tác dụng thần công và ảnh hưởng đến hoạt động của phần bí mật bên trong, tuy nói ra có vẻ mơ hồ nhưng không phải phi lý.

Hư Trúc nghe Đồng Mộc giải thích rõ ràng mới tin mù quàng là Thiên Sơn Đồng Mộc. Nhà sư lại hỏi:

- Năm nay thí chủ lại gặp năm phản lão hoàn đồng thì công cuộc đó ra sao? Thiên Sơn Đồng Mộc đáp:

- Lúc chớm đến giai đoạn phản lão hoàn đồng công lực hoàn toàn mất hết. ^^ tu luyện thì phục hồi lại được công lực bằng đứa nhỏ năm tuổi. Đến ngày thứ hai công lực bằng hồi sáu tuổi, ngày thứ ba bằng hồi bảy tuổi... mỗi một ngày luyện tập là kéo lại một năm. Ngày nào đúng ngộ cũng phải uống máu tươi mới có thể luyện công được. Ngày một lát Đồng Mộc lại nói tiếp:

- Hôm Ô lão đại lên núi Phiêu Diêu để thám thính, ta mới luyện được bốn ngày thì bị hấn bắt. Người thử nghĩ coi lúc đó ta mới có công lực bằng đứa nhỏ tám tuổi thì làm thế nào kháng cự được?

Rồi mấy hôm sau ta không được uống máu tươi và vẫn giữ nguyên mức đứa nhỏ tám tuổi. Diễn biến phản lão hoàn đồng cũng như rắn đổi lột. Mỗi lần thoát xác là một lần lớn lên. Nhưng ^^ diễn đang dở dang mà bị người bắt được thì thiệt nguy hiểm vô cùng. Giả sử một vài ngày nữa ta vẫn không được uống máu tươi thì không tài nào luyện nội công được và chân khí trong người bành trướng lên rồi phát tiết ra ngoài cho đến biệt mà chết. Vậy ta bảo người đã cứu sống ta, chẳng phải ta nói ngoa đâu.

Hư Trúc lại hỏi:

- Hiện giờ thí chủ đã phục hồi công lực lại bằng người mười một tuổi. Như vậy, muốn tới mực chín mươi sáu tuổi thì còn phải những tám mươi lăm ngày nữa hay sao? Như thế thì còn phải sát sinh hoặc hươu sao hoặc dê rừng tám mươi lăm con nữa ư?

Thiên Sơn Đồng Mỗ tủm tủm cười đáp:

- Tiểu hòa thượng biết suy tính và đã trở thành người thông minh rồi đấy, trong tám mươi lăm ngày trời này, còn phải trải qua bao nhiêu bước gian nguy. Bọn Bất Bình đạo nhân, Ô lão đại chỉ là hạng chuột nhắt chẳng có chi đáng kể. Nhưng nếu ta gặp phải đại địch biết tin này mà đến đây thì một mình ta khó lòng chống nổi, phải cần người hộ vệ cho ta mới xong.

Hư Trúc nói:

- Võ công tiểu tăng kém cỏi. Tiểu tăng đứng trước mặt tiên bối không bỡ làm trò cười. Chính tiên bối còn chưa đối phó được cường địch thì dĩ nhiên tiểu tăng chả làm gì được họ. Theo ý nghĩ của tiểu tăng thì tiên bối nên lánh xa đi, chờ cho hết tám mươi lăm ngày nữa, công lực hoàn toàn phục hồi như cũ, thì chẳng còn sợ gì ai hết.

Thiên Sơn Đồng Mỗ nói:

- Võ công ngươi tuy thấp kém, nhưng được Vô Nhai Tử đem toàn thể công lực trút sang cho ngươi. Công lực đó thật là hy hữu trên đời. Chỉ cần sao ngươi biết phép phát huy ra mà vận dụng thì có thể đối phó được với kẻ cừu địch của ta.

Mụ trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta hiệp lực hỗ trợ cho nhau. Ta đem những môn võ công tinh vi ảo diệu truyền cho ngươi, ngươi dùng võ công để chống địch hộ vệ cho ta. Thế là lưỡng lợi.

Xưa nay mụ là người ưa thói chuyên quyền. Mụ nói thế nào là bắt người ta phải theo như vậy, nên mụ không chờ Hư Trúc trả lời liền nói tiếp:

- Người tử như con em một đại tài chủ, được tổ tôn để lại cho cái gia tài kếch xù, tiền bạc thừa thãi, không thiếu chi nữa. Bây giờ ngươi không cần phải góp nhặt tiền tài mà chỉ tìm cách vung ra xài phí. Người ta thường nói: Tích tụ tiền tài mới là việc khó, còn vung tiền ra tiêu xài là việc dễ ợt. Người chỉ luyện trong một tháng là khá, luyện được hai tháng thì tạm có thể chống đối được với kẻ cừu địch của ta. Bây giờ ngươi cần phải nhớ ngay các khẩu quyết. Cầu đầu là "Pháp thiên thuận tự nhiên".

Hư Trúc xua tay lia lịa nói:

- Tiên bối! Tiểu tăng là đệ tử chùa Thiếu Lâm. Công phu của tiên bối tuy thần diệu vô song, nhưng tiểu tăng quyết không thể học được. Xin tiên bối miễn thứ cho. Thiên Sơn Đồng Mỗ nổi giận nói:

- Công phu phái Thiếu Lâm của ngươi đã bị Vô Nhai Tử hoá giải hết còn đâu, sao ngươi cứ kể là đệ tử phái Thiếu Lâm với ta mãi?

Hư Trúc nói:

- Rồi đây tiểu tăng quay về phái Thiếu Lâm luyện lại từ đầu.

Thiên Sơn Đồng Mỗ tức giận nói:

- Người tưởng ta là bàng môn tả đạo nên không thèm học phải không?

Hư Trúc đáp:

- Đệ tử nhà Phật lấy từ bi làm căn bản, lấy phổ độ chúng sinh làm tâm nguyện, chăm chú vào việc tụng kinh lễ Phật mới là chính nghĩa thứ nhất. Còn việc luyện võ công nếu đến bậc cao thâm được cũng là hay lắm, mà chẳng thành tài cũng không trở ngại chi đến việc tu cho thành chính quả. Vậy kẻ tu hành không thể nhân việc luyện võ mà sao lãng việc chính yếu là niệm kinh cúng Phật.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thấy nhà sư buông rũ lông mày thấp xuống trông nghiêm nhiên có khí tượng một vị cao tăng bé nhỏ thì lắm bảm:

- Gã thầy chùa này nghĩ viễn vông quá!

Mụ trầm ngâm giây lát rồi nghĩ ra một kế liền lớn tiếng gọi:

- Ô lão đại! Người đi bắt cho ta hai con hươu sao đem về đây lập tức để ta ăn thịt.

Ô lão đại ẩn nấp cách đó ngoài mười trượng mà hiện giờ công lực Đồng Mỗ chưa đủ, thanh âm mụ không vọng ra xa. Mụ gọi luôn ba câu mà Ô lão đại vẫn không trả lời.

Hư Trúc thất kinh nói:

- Tại sao tiền bối lại muốn giết hươu sao? Hôm nay tiền bối chả đã uống máu tươi rồi ư?

Thiên Sơn Đồng Mỗ cười đáp:

- Đây là người bức bách ta phải sát sinh sao lại còn hỏi?

Hư Trúc lấy làm lạ hỏi:

- Tiểu tăng... tiểu tăng bức bách tiền bối sát sinh bao giờ?

Thiên Sơn Đồng Mỗ đáp:

- Người không chịu giúp ta để chống ngăn cường địch và ta đây tất bị dày xéo cho đến chết. Người thử nghĩ coi trong lòng ta phiền muộn biết chừng nào? Nỗi oán hận này không biết phát tiết vào đâu, ta đành giết hươu để trút nỗi uất hận lên đầu sinh vật.

Hư Trúc chấp tay để trước ngực nói:

- A di đà Phật! Thật là tội nghiệp! Tiền bối ơi! Những con hươu con dê đó thật tình đáng thương. Tiền bối nên tha mạng cho chúng.

Đồng Mỗ cười lạt đáp:

- Chính mạng ta cũng sắp nguy đến nơi còn chẳng giữ được thì ta chẳng cần nghĩ gì đến sinh vật nữa.

Nói xong mụ lại cất giọng nói:

- Ô lão đại! Người mau đi bắt hươu sao về cho ta!

Ô lão đại lên tiếng trả lời từ đằng xa vọng lại.

Hư Trúc đâm ra hoảng hốt không biết làm thế nào. Nhà sư nghĩ bụng:

- Nếu mình bỏ đi ngay thì không biết còn bao nhiêu hươu nai sẽ bị chết oan uổng vào tay Đồng Mỗ, mình lại mang tiếng là áp bức mù phải sát sinh kẻ cũng quá đáng. Mình mà lưu lại học võ công của mù thì cũng không ổn chút nào.

Ô lão đại kể về bản lãnh bắt hươu sao thật ít người bì kịp. Chẳng mấy chốc hẳn bắt một con hươu sao cầm sừng nó lôi về. Hẳn biết Thiên Sơn Đồng Mỗ cần uống huyết tươi nên phải bắt sống để tùy mù xử trí.

Thiên Sơn Đồng Mỗ lạnh lùng nói:

- Bữa nay uống máu hươu rồi, người cầm dao chém chết con hươu này đi rồi quãng xuống khe núi.

Hư Trúc vội nói:

- Khoan đã! Khoan đã!...

Thiên Sơn Đồng Mỗ ngắt lời:

- Nếu người chịu tuân theo lời ta thì ta không giết con hươu này. Nếu người bỏ ta mà đi thì mỗi ngày ta phải giết đến hàng chục con là ít. Ta trở thành người đa sát hay không là tùy ở người. Ngày xưa, đức Thích Ca vì phổ độ chúng sinh đã tuyên bố: "Nếu ta không vào địa ngục thì còn ai dám vào?" Người châu chực ta mấy ngày chưa phải khổ não như vào địa ngục, thế mà người nhẫn tâm khiến cho đàn hươu phải chết oan! Như vậy há phải lòng dạ từ bi của đệ tử nhà Phật?

Nhà sư nghe Đồng Mỗ nói vậy, mồ hôi thoát ra như tắm rồi đáp:

- Tiên bối dạy chí phải! Xin tiên bối buông tha con hươu này. Hư Trúc xin tuân lời tiên bối là xong.

Thiên Sơn Đồng Mỗ cả mừng quay lại bảo Ô lão đại:

- Người buông tha con hươu đó ra, và chính người phải đi thật xa.

Thiên Sơn Đồng Mỗ chờ cho Ô lão đại đi xa rồi mới bắt đầu truyền khẩu quyết về phép vận dụng chân khí trong người. Mụ là sư tử sư đệ đồng môn với Vô Nhai Tử. Đường lối võ công của một phái truyền dạy ra nên giống hệt Vô Nhai Tử. Hư Trúc đã sẵn căn bản, là theo cùng đường lối nên tiến bộ rất mau.

Hôm sau đến giờ Đồng Mỗ luyện môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn", cắn cổ hươu để hút máu tươi rồi lấy thuốc rít vào vết thương cho nó và thả cho đi. Đoạn mù quay lại bảo Ô lão đại:

- Tiểu sư phụ (!) đây không muốn cho người ta sát sinh. Vậy từ nay trở đi, mỗ mỗ không cho người ăn thịt hươu nữa, phải dùng trái tùng làm bữa. Nếu người còn ăn thịt hươu dê thì mỗ mỗ sẽ giết người để báo thù cho chúng.

Ô lão đại vâng dạ luôn mồm, nhưng trong bụng hẳn nguyên rủa đến ông tổ mười lăm hai mươi đời nhà Hư Trúc. Hẳn thấy Đồng Mỗ từ nay đối với Hư Trúc đem lòng kính nể, nên dù hẳn nghĩ tới các đau khổ vì Đoạn cân hủ cốt hoàn không dám đem lời vô lễ với nhà sư nữa. Lại mấy ngày trôi qua, Hư Trúc thấy Đồng Mỗ không giết hại hươu dê mà Ô lão

đại cũng đã từ từ lỗ miệng không hồn lảo như trước, thì trong bụng mừng thầm rồi tự nghĩ: Người ta ra điều thủ tín với mình, có lý đâu mình chẳng tận tâm tận lực với người ta? Ngày ngày nhà sư cũng gắng hết lòng luyện võ công không dám chểnh mảng chút nào. Dung mạo Thiên Sơn Đồng Mỗ mỗi ngày một biến đổi. Mới trong bốn năm ngày đã thay đổi từ cô bé mười hai biến thành thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi. Có điều thân hình mũ vắn y nguyên: bé loắt choắt và thấp lùn thùn.

Một hôm sau giờ Ngọ, Đồng Mỗ luyện xong môn "Thiện thượng địa hạ duy ngã độc tôn" rồi quay lại bảo Hư Trúc cùng Ô lão đại:

- Chúng ta ở chỗ này đã lâu rồi. Chắc là bọn yêu ma sắp tìm đến nơi. Tiểu hòa thượng! Người công ta lên ngọn núi và một tay phải xách Ô lão đại đi theo, đừng để dấu vết gì trên mặt tuyết.

Hư Trúc vâng lời, đưa tay toan ẵm Đồng Mỗ thì nhìn thấy dung nhan mũ rất xinh đẹp, khoẻ mắt long lanh thực là một vị cô nương nguyệt thẹn hoa nhường. Nhà sư kinh hãi vội rút tay về ấp úng nói:

- Tiểu... tiểu tăng không dám mạo phạm vào người tiền bối, vì tiền bối đã trở thành một vị cô nương đang độ tuổi xuân chứ không phải là con nít nữa. Lễ luật "nam nữ thọ thọ bất thân" đối với người xuất gia càng kiêng kỵ.

Thiên Sơn Đồng Mỗ cười hì hì, vẻ mặt xinh tươi, hai má đỏ bừng khoẻ thu đưa đẩy mỉm cười nói:

- Tiểu hòa thượng lại nói nhăng rồi! Mỗ mỗ là một cụ bà chín mươi sáu tuổi thì người có công lên lưng cũng chẳng can hệ gì.

Mụ nói xong nằm phục trên lưng Hư Trúc.

Hư Trúc cả kinh nói:

- Không được! Không được! Rồi co cẳng chạy liền.

Thiên Sơn Đồng Mỗ thi triển khinh công đuổi theo.

Lúc này Hư Trúc đã luyện môn Bắc Minh chân khí được đến năm sáu thành. Đồng Mỗ mới đi tới công lực bằng hồi mười tám tuổi, nên về khinh công thì mụ hiện không bằng Hư Trúc. Hư Trúc mới băng mình đi mấy cái đã bỏ mụ khá xa.

Đồng Mỗ la lên:

- Tiểu hòa thượng kia! Hãy quay trở lại đã.

Hư Trúc dừng bước nói:

- Tiểu tăng dắt tay tiền bối nhảy lên ngọn cây nhé!

Đồng Mỗ tức quá nói:

- Người thật là một đứa trẻ cực kỳ hủ lậu viển vông, chẳng có chút linh cơ nào! Hết kiếp này người cũng khó lòng học được đến bậc võ công thượng thừa.

Hư Trúc vừa quay lại thì đột nhiên mắt hoa lên. Một bóng trắng đứng ngăn trước mặt Đồng Mỗ.

Bóng trắng này như có như không, đi lui đi tới. Người đó toàn thân mặc đồ trắng lại giữa nơi nhiều tuyết thành ra chỉ thấy lơ mờ không rõ.

Hư Trúc cả kinh tiến lên hai bước, bỗng nghe Đồng Mỗ vừa la vừa gọi tiến về phía trước.

Bóng trắng khẽ cất tiếng hỏi:

- Sư tử! Sư tử ở đây mạnh giỏi chăng?

Thanh âm người đàn bà này êm ái và uyển chuyển rất dễ nghe.

Hư Trúc tiến lên hai bước, thấy người áo trắng thân hình thanh dẻ tha thướt đứng là đàn bà. Nhưng y che mặt bằng tấm khăn lụa trắng nên không trông rõ tướng mạo. Hư Trúc nghe bà ta gọi Đồng Mỗ bằng sư tử thì cho là cùng người một nhà và Đồng Mỗ đã có tay giúp đỡ. Nhà sư mừng thầm chắc mẩm phen này mô được người này đến hộ vệ sẽ buông tha cho mình đi không bắt mình ở lại nữa. Nhưng lúc nhà sư liếc mắt nhìn Đồng Mỗ thì thấy vẻ mặt mục ta rất kỳ quái, dường như kinh hãi dường như căm hận, rõ ra không hợp ý với nhau.

Đồng Mỗ lạnh người đến bên mình Hư Trúc la hoảng:

- Công ta lên núi cho mau!

Hư Trúc vẫn ngạp ngừng:

- Cái đó... Cái đó... tiểu tăng đã nói là không tiện mà!...

Đồng Mỗ cả giận giơ tay lên tát một cái vào mặt nhà sư rồi la lên:

- Con tiện nhân đã đuổi tới nơi định làm hại ta. Người không trông thấy hay sao?

Mặt tát khá mạnh, nửa mặt Hư Trúc sưng vù.

Người áo trắng nói:

- Sư tử! Sư tử già rồi mà vẫn nổi cơn ghen tức ư? Người ta đã không muốn thế mà sư tử cứ ép buộc người ta, nào đánh nào mắng là nghĩa lý gì?

Hư Trúc nghe người đàn bà áo trắng nói năng dịu dàng, trong lòng xiết bao cảm kích. Nhà sư lẩm bẩm:

- Bà này quả là đồng môn cùng Đồng Mỗ và Vô Nhai Tử mà sao tính tình chẳng giống chút nào? Bà nhã nhặn ôn hoà, hiểu tình đạt lý, khác hẳn Đồng Mỗ. Đồng Mỗ vẫn không ngớt miệng thúc giục Hư Trúc:

- Mau công ta chạy đi, dời khỏi con tiện nhân này càng xa càng tốt. Ta nhất định không quên lòng tốt của người và sẽ có ngày trọng báo.

Người đàn bà áo trắng vẫn ra vẻ nhàn nhã bình thản, đứng yên một bên. Làn gió nhẹ nhàng lay động xiêm áo, trông bà dáng điệu phiêu diêu như một vị tiên nương. Hư Trúc tự hỏi:

- Vị cô nương này nhún nhường nhã nhặn là thế, mà sao Đồng Mỗ đối với cô lại ra chiều chán ghét sợ hãi?

Bỗng nghe người đàn bà áo trắng hỏi:

- Sư tỷ ơi! Chị em chúng ta hơn hai chục năm trời chưa được gặp nhau. Bữa nay tái ngộ, sư tỷ đã chẳng hân hoan thì chớ, lại còn hốt hoảng bỏ đi nghĩa làm sao? Tiểu muội tính ra mấy bữa nay gặp dịp vui mừng của sư tỷ được phản lão hoàn đồng. Gần đây lại nghe sư tỷ thu phụ khá nhiều bọn yêu ma quỷ quái về làm thủ hạ. Tiểu muội hẳn lo bọn chúng nhân cơ hội này làm phản nên phải đến cung Linh Thứu núi Phiêu Diêu tìm sư tỷ để ra tay giúp sức, kháng cự tà ma, nhưng lại không tìm thấy sư tỷ ở đó.

Đồng Mỗ thấy Hư Trúc không chịu công mình trốn chạy, mặt chẳng biết làm thế nào, vẻ mặt vẫn hần học đáp:

- Đa tạ tấm lòng tốt của người. Người tính đúng vào thời kỳ ta đang tiêu tán chân lực để phục hồi công phu mà tìm đến núi Phiêu Diêu phải chăng là để trả mối hận ngày trước? Nhưng người không tính đến chuyện thân xui quỷ khiến có người bỏ ta vào túi vải cống lên đỉnh núi. Người đã uống công và ôm mối thất vọng rồi có phải thế chẳng, Lý Thu Thủy? Bữa nay, tuy người tìm được đến đây nhưng tiếc rằng đã chậm mất mấy ngày. Hiện giờ tuy ta không địch lại người nhưng người đừng hòng không tổn hơi sức mà ăn cắp được thân công của ta.

Người đàn bà áo trắng đáp:

- Sao sư tỷ lại nói thế? Sau khi từ biệt sư tỷ, tiểu muội hàng ngày vẫn nhớ sư tỷ luôn luôn và lúc nào cũng muốn đến cung Linh Thứu để vấn an. Nhưng mấy chục năm trước kia sư tỷ hiểu lầm tiểu muội rồi trong bụng sư tỷ sinh lòng hoài nghi và mỗi lần gặp nhau sư tỷ chẳng hỏi căn do đã buông lời trách mắng. Tiểu muội một là sợ sư tỷ nổi nóng, hai là sợ sư tỷ đánh đập, nên chần chừ không dám đến thăm. Nếu sư tỷ vẫn nghĩ rằng tiểu muội có ý bất lương đối với sư tỷ thì sư tỷ thật là quá đa tâm.

Người áo trắng một điều sư tỷ hai điều sư tỷ, nói năng một niềm thủ lễ lại ra chiều thân mật, không có câu nào dám xúc phạm.

Hư Trúc vốn biết tính tình Đồng Mỗ cực kỳ ngang ngược. Chàng đã trông rõ hai người đàn bà này một người thiện một người ác vì chuyện hiềm khích năm xưa, không cần nói y cũng biết Đồng Mỗ là người càn rỡ.

Đồng Mỗ tức giận nói:

- Lý Thu Thủy! Sự tình đã đến thế này, bữa nay người còn đến nói khéo để châm chọc ta cũng chẳng ích gì! Người hãy coi xem cái gì đây?

Nói xong mặt giơ tay trái lên để chìa ra cái nhẫn sắt đeo ở ngón tay út ra.

Người đàn bà áo trắng bỗng run lên, thất thanh hỏi:

- Đây là cái nhẫn sắt của chương môn... Sư tỷ lấy ở đâu được thế?

Đồng Mỗ lại cười đáp:

- Dĩ nhiên là "y" trao lại cho ta... Người đã biết sao còn cố hỏi vạ?